

Diumenge XVIII (C) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 12,13-21): En aquell temps, un de la gent digué a Jesús: «Mestre, ordena al meu germà que es parteixi amb mi l'herència». Ell li respongué: «Home, ¿qui m'ha manat que fos jutge o mediador entre vosaltres?». Llavors digué a la gent: «Estigueu alerta, gardeu-vos de tota ambició de riquesa, perquè, ni que nedi en l'abundància, la vida d'un home no prové pas dels seus béns».

I els explicà una paràbola: «A un home ric, la terra li va donar molt. Ell pensava: 'Què faré, si no tinc on guardar la meva collita?'. I es va dir: 'Ja ho sé, què faré: tiraré a terra els meus graners, en construiré de més grans, hi guardaré tot el meu gra i els meus béns, i em diré a mi mateix: Tens molts béns en reserva per a molts anys; reposa, menja, beu i diverteix-te'. Però Déu li digué: 'Insensat! Aquesta mateixa nit et reclamaran la vida, i tot això que has acumulat, de qui serà?'. Així passa amb el qui reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric davant de Déu».

«La vida d'un home no prové pas dels seus béns»

Mn. Jordi PASCUAL i Bancells
(Salt, Girona, Espanya)

Avui, Jesús ens situa cara a cara amb allò que és fonamental per a la nostra vida cristiana, la nostra vida de relació amb Déu: fer-se ric davant d'Ell. És a dir, omplir les nostres mans i el nostre cor de tota mena de béns sobrenaturals, espirituals, de gràcia, i no de coses materials.

Per això, a la llum de l'Evangelí d'avui, ens podem preguntar: de què omplim el nostre cor? L'home de la paràbola ho tenia clar: «Reposa, menja, beu i diverteix-te» (Lc 12,19). Però això no és el que Déu espera d'un bon fill seu. El Senyor no ha

posat la nostra felicitat en herències, bons àpats, cotxes últim model, vacances als llocs més exòtics, finques, el sofà, la cervesa o els diners. Totes aquestes coses poden ser bones, però en si mateixes no poden associar les ànsies de plenitud de la nostra ànima, i, per tant, cal usar-les bé, com a mitjans que són.

És l'experiència de sant Ignasi de Loiola, la celebració del qual tenim tan propera. Així ho reconeixia en la seva pròpia autobiografia: «Quan pensava en coses mundanes, s'hi delectava, però, quan, ja avorrit ho deixava, se sentia trist i sec; en canvi, quan pensava en les penitències que observava en els homes sants, en sentia consol, no solament aleshores, sinó que, després i tot, se sentia content i alegre». També pot ser l'experiència de cadascú de nosaltres.

I és que les coses materials, terrenals, són caduques i passen; per contrast, les coses espirituals són eternes, immortals, duren per sempre, i són les úniques que poden omplir el nostre cor i donar sentit ple a la nostra vida humana i cristiana.

Jesús ho diu molt clar: «Insensat!» (Lc 12,20), així qualifica al qui només té fites materials, terrenals, egoistes. Que en qualsevol moment de la nostra existència ens puguem presentar davant Déu amb les mans i el cor plens d'esforç per buscar el Senyor i allò que a Ell li agrada, que és l'únic que ens portarà al Cel.